

קבית

שבועון קבוצת יבנה

י"ג בטבת תש"ף
(10.1.20)

הארץ

"...וְנָתַתִּי אֶת-הָאָרֶץ הַזֹּאת
לְזֶרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ אַחֲזֵת עוֹלָם"

שבת פרשת ויחי

צאת השבת - 17:35

כניסת השבת - 16:32

1387

שבת פרשת ויחי

ליל שבת

הדלקת נרות 16: 32

מנחה, תפילת ערבית ולאחריה, שיעור פרשת השבוע – מויש וסטרייך
רבע שעה
לאחר הדלי"נ

שבת

דף יומי בבית המדרש 07:00

תפילת שחרית / לאחר התפילה יתקיים שיעורו של **בניה גרוס** (מדריך כיתה י')

תפילת ילדים בקומת הביניים של בית הכנסת 09: 30

תפילת מנחה גדולה 13:00

שיעור בספר איוב בבית משפ' נח חיות 13:20

תפילת מנחה קטנה ולאחריה שיעור "צורבא מרבנן" 16: 32

צאת השבת 17: 35

מזל טוב לשרה והלל ברטוב לבר המצוה של הנכד עידו יצחק, בנם של דוד ועינב.

זמן הנחת תפילין בשבועות הקרובים מתאחר בדקות אחדות.
לכן תתחיל תפילת שחרית בשבועות האלו בשעה **05.50**.
זמן הנחת תפילין בשבוע הבא **05.46**. הגבאים

זמני תפילות מנחה וערבית

מנחה – לימוד – ערבית, בבית הכנסת בשעה 16:50

מנחה – ערבית בשכונה הצפונית בשעה 16:50

ערבית בשכונה הדרומית - בשעה 20:15

מנחה גדולה בחדר אח"ם - בשעה 13:20 (א' עד ה')

"הִקְבְּצוּ וְשִׁמְעוּ בְּנֵי יַעֲקֹב וְשִׁמְעוּ אֶל יִשְׂרָאֵל אֲבִיכֶם"

מליקוטי ארי גינוסר

לסבו ומתוך אהבה עצומה שיש לו לאחיו. יוסף, אביהם, העומד מהצד, אכן פונה ליעקב ומנסה להסביר לו שמנשה הוא הבכור ואפרים הוא הקטן ולכן צריך לשים את יד ימין על ראש מנשה, הבכור, וברגע זה היה על אפרים לפנות לאביו יוסף ולהגיד לו: אבא, מה אתה מתערב? האם סבא, שיש לו רוח הקודש, לא יודע מה הוא עושה? אם הוא שם את ימינו על ראשי, כנראה הוא יודע דברים שאיננו יודעים, ומדוע אתה מתערב?! אך גם אפרים שותק כי גם בו ניכרים הכבוד לאביו ולסבו, ואהבה עצומה לאחיו, שגם אם לבסוף אחיו יקבל את ברכת הבכורה, לא יפריע הדבר לאפרים כלל וכלל. סיים הנובהרדוקאי את דבריו ואמר: זהו שאומר יעקב: "בְּדָף יִבְרָךְ יִשְׂרָאֵל". כל אב בישראל ירצה להתברך בבנים כמוכם, שאין ביניהם שנאה, קנאה ותחרות אלא אהבה אמיתית מתוך כבוד וויתור, יחד עם כבוד להורים ולסבים. מי לא רוצה לזכות בברכה כזאת? והלוואי ונזכה שיהיה בביתנו אחדות, אהבה בינינו לבין הקדוש ברוך הוא. וכשנלך בדרך התורה, נזכה שתהיה אהבה גם בין בני הזוג, וכשיראו הילדים את הקשר המכובד והאוהב שיש בין ההורים, ילמדו אף הם לכבד ולאהוב את ההורים והאחים. (שטייגן)

"ברכת הבנים" השגורה בפי כל אב לבניו, כשמברכם בליל שבת ובערב יום הכיפורים, היא ברכת יעקב לבני יוסף: "וַיִּבְרַכֶם בַּיּוֹם הַהוּא לְאִמּוֹר בְּדָף יִבְרָךְ יִשְׂרָאֵל לְאִמֹר יִשְׁמְךָ אֱלֹהִים כְּאֲפְרַיִם וְכַמְנַשֶּׁה" (מת, כ). ונשאלת השאלה מדוע איננו מברכים את הבנים שיהיו כאברהם יצחק ויעקב אבות האומה, כפי שאת הבנות אנו נוהגים לברך: "יְשִׁימְךָ אֱלֹהִים כְּשָׂרָה רָבְקָה רָחֵל וְלֵאָה"? בספר "עירתי מכורתי" מתאר הרב **חיים שפירא** את מה שחוה בבחורות, כשנכנס לביקור בישיבת נובהרדוק ושם נשאל שאלה זו על ידי אחד הבחורים. ומשלא ידע מה להשיב, הסביר לו הבחור הנובהרדוקאי כך: כל מי שנוכח בחדר בשעה שיעקב בירך את אפרים ומנשה, בניו של יוסף, היה מודע לכוחה ועוצמתה של ברכה זו, בה מכניס יעקב את מנשה ואפרים להיות כראובן ושמעון, כחלק משבטי י-ה. ובאותה השעה, כשיעקב מניח ידיו על ראשיהם, משכל את ידיו ונותן את יד ימינו על ראש אפרים הצעיר ואת יד שמאלו על ראש מנשה הבכור, ובכך מעביר יעקב את הבכורה ממנשה לאפרים. על פי הטבע היה צריך מנשה לפנות אל סבו הגדול ולבקש הסבר, מדוע ולמה הוא מנשל ממנו את הבכורה ומעבירה לאחיו הצעיר... אך מנשה שותק, וזאת מתוך הכבוד שהוא רוחש

על עבודת חוץ, על יזמות ועל התפרנסות – תשובה לאלישע/

נח חיות

אלישע אומר ש"מלכתחילה, חברי הקיבוץ היו אמורים להשתלב בענפי המשק". מה היה קורה אם אכן כולם היו משולבים במשק? הרי אין לנו אפשרות לספק עבודה מספקת ומפרנסת לכל חברי הקיבוץ. כמובן, ניתן להחליף שכירים, אך רובם המכריע עובדים ברצפת הייצור, במקומות עבודה שאינם מפתים את חברי המשק. יש כמובן גם עמדות שהיינו שמחים מאוד להכניס אליהם חבר או חברה משלנו, אנו מקדישים לכך מאמץ והלוואי שנצליח. מבחנם של עובדי החוץ הוא אכן בתלוש השכר, בתמורה שהם נותנים לקיבוץ, אך גם בעשייה שלהם. חלק מחברינו מקדם ילדים אוטיסטים, תומך בניצולי שואה קשישים, מהווה מופת לחריצות ויושר במשרדי ממשלה ובשלטון המוניציפאלי, ולצד שותפותינו בהכנסתם אנו יכולים לראות עצמנו שותפים בעשייתם למען החברה והמדינה. השבח לאל, כבר איננו מסתייגים מאנשי קבע ששומרים על גבולותינו. מזה נגמלנו.

אכן, לפנינו עבודה רבה. חבר היוצא לעבודת חוץ צריך למלא את שעותיו (גם כיום, הדרישה מחברה שעובדת בחוץ גבוהה משמעותית מחברה שעובדת בבית!), לדאוג למשכורת הולמת, לשאת ולתת עליה אל מול מעבידיו, ולעשות מאמץ להתקדם מקצועית. הכינוי "ענף" לעובדי החוץ, שספק אם הוא עומד במבחן ההיגיון, לא נעשה כדי להכשיר עובדת חוץ. זאת הוכשרה לפני שני עשורים.

בשני מאמריו האחרונים התייחס אלישע **תשבי** לעבודת חוץ וליזמות. לצד נקודות אותן העלה אלישע, שאני מסכים עמהן, התפלאתי על ביקורת, לא הוגנת בעיניי, כלפי החברים עובדי החוץ ובייחוד הפליא אותי המבט המיושן והארכאי על עבודת החוץ.

שני מנועים הניעו את היציאה לעבודת חוץ בתנועה הקיבוצית. הראשון הוא הרצון למימוש עצמי ונתינת ביטוי לכישורים ולהשכלה של חברים שלא מצאו את מקומם בענפי המשק, והשני הוא ההכרח למצוא מקורות תעסוקה חדשים, יציבים יחסית, שיוכלו להשלים את פרנסת המשק. נכון הוא שהמניע הראשון היה דומיננטי בקבוצת יבנה ואילו השני נעדר מכל דיון. תמיד סמכנו מאוד על הענפים שלנו, התגאינו בהם ובעבודה העצמית שלנו והרבינו לזלזל בעובדי החוץ ואף לשים להם מכשולים, (הפסקת רצף עבודה, אובדן ותק ועוד). בתנועה הקיבוצית היה לעבודת החוץ מעמד שונה לחלוטין. גם שם הבינו שפתיחת שוק העבודה החוצה תאפשר למנוע את עזיבתם את הקיבוץ של חברים מתוסכלים, אך בשונה מאיתנו הם היו זקוקים לעבודת החוץ על מנת להתפרנס. אין בידי נתונים מדויקים, אך בקיבוצים רבים, בעיקר אלה שחסרים מפעל מצליח, עבודת החוץ היא מקור פרנסה מוביל. אפילו בקיבוץ שיתופי גדול ומצליח כמו **בארי**, עובדי החוץ נותנים לקיבוץ את התרומה הגדולה ביותר אחרי ענף הדפוס (אמנם במרחק רב ממנו).

מרכזיות, תוך התרחקות מהקצוות, ולהמשיך ולשאת אותו ביציבות.

יזמויות

כל מה שכתבתי לעיל נכון גם לגבי יזמים ויזמויות. ענף זה נותר ברוב המקרים קטן ומיועד לאנשים מעטים ומיוחדים. פה ושם, מחוץ ליבנה, ניתן לשמוע על יזמויות "שעשו אקזיט" והפכו לענף משגשג. גם כאן, יש לקבוע זמן אינקובציה בו היזמות משתרשת ומתפתחת ולאחריה להציב יעדים שקופים וברורים, שללא הגשמתם היזמות נסגרת. כך זה עובד בכל המקומות האחרים וכך זה יצטרך לעבוד גם אצלנו. דווקא לקיבוץ יש מה להציע ליזמים; מקום "פנוי", שיתופי פעולה מפתיעים, עורף כלכלי לשנה שנתיים הראשונות ועוד. אך מכאן, על היזם והיזמית מוטלת חובת ההוכחה ועל האחראים ליזמות, לגלות תמיכה וסבלנות בתחילת הדרך ונחישות בהמשכה - לדחוף קדימה או לסגור.

פרסום שכר

בחברה מתוקנת, פרסום משכורתו של אדם או "כמה הוא עושה" נחשב מציצני ווולגרי. אין להעלות על הדעת לפרסם ברבים דוח שכר אישי. מנגד, דוחות כאלה, הן של עובדי חוץ והן של יזמים – קיימים. (לגבי עובד חוץ - במלואם, לגבי יזמויות - באופן חלקי) ועל הנהלת מש"א לבוא בדברים עם כל אחד ואחת: לתמוך ולתת טפיחה על השכם כשמשיגים שיפור, לעודד ולדרוש כאשר יש נסיגה. בצד כל אלה יש לזכור שנולדנו שונים, יכולת ההשתכרות שלנו מגוונת, ובחרנו לחיות בקיבוץ על מנת לסייע זה לזה.

הוא נעשה על מנת לקדם את כל המשימות הללו. אך יש לזכור שמבין כל החברים, דווקא עובדי החוץ הם אלה שעברו ראיון עבודה, עבודתם נבחנת, האם היא מביאה תועלת, ומשכורתם נבחנת מדי חודש. כל הנתונים הללו אינם חלים בינתיים על החברים שעובדים בקיבוץ, לא במשק ולא בקהילה.

אני רוצה להתייחס למשפט מעניין (ובעייתי) שכתב אלישע: "אנחנו מקדשים את ההתנהלות המשותפת, שתפארתה כבר מאחוריה, ובו בעת אנחנו מפריטים את הזכות של מימוש עצמי לתעסוקה". אכן, במעבר בין הקיבוץ הישן, בו כולם עובדים היכן שסדרן העבודה שיבץ אותם, לקיבוץ החדש, בו החבר בוחר את מקום עבודתו, חל אצלנו שיבוש. לצד החופש שנכון היה לתת לחברים לקבוע את מקום עבודתם, צריכה הייתה להיות מוטלת עליהם האחריות לעבודה מפרנסת, הן בחוץ והן בפנים. הקשר ההכרחי הזה, בין סמכות שעוברת לחבר והאחריות שמוטלת עליו, לא מספיק ברור אצלנו, הן בתחום העבודה והפרנסה והן בתחומים אחרים, והוא דורש שיפור רב. מנגד, המעבר החד והקיצוני של אלישע ממשמעת מוחלטת של החברים למימסד ואפס עצמאות לחבר, למעבר להפרטה מוחלטת ולשכר דיפרנציאלי, שגוי וקיצוני ומבטא אולי יאוש, אך יאוש זה מרפה ידיים ומחליש. אלישע ממשיך וטוען שאי אפשר להחזיק את המקל בשתי קצותיו ואני מסכים עמו, אך אפשר לחפש מקומות מאוזנים יותר לאורך המקל, לאחוז אותו בנקודות

תקנון ותמחור משרות

כידוע, אנחנו בעיצומו של תהליך הסדרת משק וקהילה. לצידו החלטנו באסיפה על תקנון ותמחור משרות, שבא לטפל דווקא ברמת ההתפרנסות של חברים שעובדים במשק. במשך שנים היינו מודעים לחלוטין לחובת העבודה אך נמנעים מלבחון את חובת ההתפרנסות. גם הגופים שמטפלים; "מרכזי כח אדם" ומנהלי מש"א, נשמו לא פעם לרווחה כש"מצאו" מקום עבודה לחבר שנתר מחוץ למעגל העבודה. כל זאת, מבלי לשאול האם מקום עבודה זה מפרנס, האם יש צורך אמיתי באדם נוסף במקום זה. העבודה בעיצומה ורבים שואלים בצדק, מה נעשה בתוצאות. ואם "נגלה" שחברה בת 64 מיותרת במקומה, אז "נפטר" אותה?

התקנים יאפשרו לנו מדידה של יעילות העבודה שלנו ושל האופן בו אנו מנצלים את המשאב היקר של כח העבודה שלנו. מכאן נצטרך להציב יעדים לשיפור, תוך ידיעה שגם במפעל פרטי אין יעילות של 100%. חלק מההתאמות תיקחנה כמה שנים אך לפחות נהיה ערים, כך אני מקווה, שלא להחריף את העיוותים ואת האבטלה הסמויה. כאן, דווקא עבודת החוץ תאפשר לנו תחליף להצפת הענפים בעובדים. יהיה לנו כלי למדידה, נשוחח על כך ולא נרכל, תוך יאוש מהסיכוי לשנות ולשפר, ובהמשך יש לקוות, גם נגיע לתוצאות משמעותיות. עם כל זאת, מקום העבודה של אדם, בייחוד בגיל מתקדם, רגיש מאוד וראוי שהטיפול בכך ייעשה בהבנה, ברגישות ובחמלה.

ערבי הסברה - הסדרת יחסי משק וקהילה הציבור מחזמן לערבי ההסברה בנושא הסדרת יחסי משק וקהילה

שיתקיימו במועדים הבאים:

ערב הסברה ראשון:

ביום ראשון « ט"ו בטבת, 12.1 « בשעה 19:30 « בממ"ד בית סביון

ערב הסברה שני:

ביום שלישי « י"ז בטבת, 14.1 « בשעה 20:30 « במשטח

ערב הסברה שלישי:

ביום שני « כ"ג בטבת, 20.1 « בשעה 20:30 « באולם

"ענף" עובדי החוץ והיזמויות / צביקי טסלר

בשונה מאלישע, אני חושב שכל הפעולות החיוניות האלה, ראוי שתבוצענה על ידי הגורמים האחראים במשק ובקהילה, ויובאו לידיעת הציבור הרחב ולהכרעתו רק כשעולה הצורך, ובהתאם להחלטת אותם גורמים. במקרה של יזמויות, השקיפות שאותה מבקש אלישע, סופה שתחנוק כל יוזמה.

לגבי עבודת חוץ, אלישע מותח קו מפריד בין עובדי החוץ ש"חברי הקיבוץ לא יודעים דבר בכל הנוגע להשתכרותם", לבין החברים העובדים בקיבוץ ש"נחשפים כלפי הציבור בדוחות הכספיים שלנו".

ובכן, אני סבור שהמצב הוא כמעט הפוך. בעוד אנחנו יודעים **במדויק** את תרומתו הכספית של כל עובד חוץ, אנחנו לא יודעים דבר וחצי דבר על תרומתו הכספית של החבר העובד בקיבוץ.

נכון, הדוחות הכספיים מוצגים לכלל הציבור, לעומת משכורות עובדי החוץ שידועות רק לגורמים המוסמכים. ובכל זאת, תרומה **אישית** של עובד חוץ נמדדת במדויק וחשופה הרבה יותר מאשר תרומה **אישית** של עובד בקבוצת יבנה, שאינה נמדדת כלל.

כמובן שאין בדברים אלה כדי להגיד דבר וחצי דבר מה נכון יותר או מי תורם יותר, אלא רק להאיר באור אחר את הדברים שכתב אלישע, לגבי היזמויות ועובדי החוץ.

"ענף" במירכאות כפולות, כי לא מדובר באמת בענף.

"ענף" במירכאות כפולות, כי לכרוך יחד יזמות עם עבודת חוץ זה בהחלט לא מדויק.

אלישע, בשני מאמריו, מביא את סוגיית עבודת החוץ והיזמויות כנימוק לקריאתו לשינוי מרחיק לכת באורחות חינו. אלישע מציע לבטל את הניתוק שלקחנו על עצמנו כערך, בין תרומה לתמורה. לדבריו של אלישע, אנחנו צריכים להיות אמיצים, לקדם את הפרטת העבודה בהיבט הכספי ולקבל על עצמנו את הקשר שבין תרומה לתמורה.

השינוי אותו מציע אלישע אכן ראוי לדיון, אבל מבלי להביע עמדה ביחס להצעתו של אלישע, אני חושב שאין קשר בין ההצעה לבין נושא עבודת החוץ והיזמויות.

לגבי יזמויות, אני מסכים עם המגמה של אלישע אבל מסתייג מהדרך. בהחלט נדרש להתייחס לכל מהלך של יזמות באופן יותר מקצועי, תוך הנחה שמטרת היזמות היא לתרום לפרנסת הקיבוץ. אכן, בתחילת דרכה של יזמות נדרשת השקעה, מתן גב כלכלי והיעזרות בסבלנות, עד שההשקעה תניב רווחים. לצד כל זאת, יש לדרוש כבר ביציאה לדרך תוכנית עסקית, הכוללת לוחות זמנים, אשר מבססת כדאיות כלכלית. לאחר תקופת זמן מוגדרת, אנחנו חייבים גם לשקול את המשך הפעילות, בהתאם לביצועים.

עובדת חוץ גאה / עדי כ"ץ

יותר, היא נוסטלגית ולא מדויקת, מכמה סיבות:

א. ההנחה שכלכלית, משתלם להעסיק עובד בקיבוץ ולא בחוץ - היא לאו דווקא נכונה. אם אפשר להעסיק יבנאי בקיבוץ, או עובד שכיר, ומשכורתו (כולל עלות מעסיק) הייתה 10,000 ₪, ועבודת החבר בחוץ מכניסה יותר מזה, אז כלכלית, עדיף שאותו אדם יעבוד בחוץ.

ב. להתאמה של אדם לתפקידו יש ערך כלכלי - לכל אחד יש ערך מוסף במשהו, והחוכמה היא למצוא את המקום בו הוא ממצה את יכולותיו. וזה לאו דווקא לעבוד באחד ממפעלי הקיבוץ. להיפך, אנשים מתוך הקיבוץ שממלאים תפקידים שאינם מתאימים להם, פוגעים בפרודוקטיביות של ענפים. ואם ניקח יבנאי ושכיר שעובדים באותו שכר, ולשכיר כישורים טובים יותר לתפקיד רלוונטי, ומתאים יותר לתפקידו מאשר היבנאי, עדיף להצלחת המפעל להעסיק את בעל הכישורים, ללא קשר למקום מגוריו.

ג. להגיד למישהו איפה לעבוד - זה פשוט לא מתאים ולא מתכתב עם החיים היום. למען הסר ספק, אם מישהו היה אומר לי שאני חייבת לעבוד, ככלכלנית, באחד המפעלים שבקיבוץ, כנראה לא היינו גרים פה. ואם אני מסתכלת ימינה ושמאלה, יש לי סיבה לחשוב שאני קול מייצג. המשמעות היא שלא יגורו פה בני הדור הצעיר. לזה יש מחיר כלכלי וחברתי כבד עוד יותר.

במאמר של אלישע תשבי מלפני מספר שבועות הוא כותב על המתח בינו, כמנהל, לעובדים שלו שהם חברי קיבוץ. כן, "עובדים אצלנו (ביפה הוד) גם חברי קיבוץ, שהקשר בין שכרם למה שמגיע לביתם הוא יותר רופף, ומיד מרגישים את ירידת מתח הקיום והדאגה, ומיצוי יכולות ההשתכרות". אני מציעה ניסוי קטן. נחליף את המילה "עובדים אצלנו (ביפה הוד) גם חברי קיבוץ" במילה "חברים בקיבוץ", ואת המשפט של "מיצוי יכולת ההשתכרות" נחליף או נפרש לא כגובה שכר, אלא כמיצוי שעות העבודה או כפרודוקטיביות בעבודה.

זהו.

מה יצא?

מאמר שמדבר על ערך העבודה בקיבוץ. הרבה יותר מאוזן ומדויק בעיני.

במבנה הקיבוצי שלנו עלולים להיות מקרים שבהם חברים העובדים ביבנה או בחוץ, לא ממצים את כושר ההתפרנסות שלהם. זה יכול להתבטא בשכר, מוטיבציה, פרודוקטיביות, שעות עבודה. חוסר הקשר בין התפרנסות לבין רמת מחיה מעסיק את המודל הקיבוצי, ויש הטוענים שהוא מחמיר עם השנים. יכול להיות. לא הייתי פה פעם, ולרוב אני סקפטית בנוגע ל"דור הולך ופוחת", ומאמינה יותר ב"אנחנו הולכים ושוכחים". אבל, המחשבה שעבודת חוץ היא בעייה, שהשתרשה מכורח המציאות, ואילו עובדי החוץ היו עובדים ביבנה מצבנו היה טוב

ונכון להתייחס אל עובדי החוץ כחלק משמעותי מההכנסות של הקיבוץ. ובכל זאת, איך מייצרים מוטיבציה לחברים שעובדים בענפי הקיבוץ או בחוץ, לשפר את כושר ההתפרנסות שלהם (שמתבטא ברמת פרודוקטיביות, ביצוע שעות עבודה או דרישה לעלייה במשכורת)? היום, יותר ויותר מחקרים שמדברים על מוטיבציה, מבינים שכסף הוא רק חלק מהדברים שמשפיעים על המוטיבציה לעשות משהו. הוקרה, הערכה ותחושת משמעות הם בעלי משקל רב מאוד ונמשכים לאורך יותר זמן. גם פה, מהמפגש המצומצם שיש לי עם מש"א הנוכחית, הם מתאמצים מאוד לטפח את המוטיבציה הזו. אישית, אני גם מרגישה שכתבה מכלילה, שמצביעה על עצם עבודתי כתופעה שלילית בקיבוץ ושיש לעקור אותה, אינה מעוררת בי את המוטיבציה להשתפר.

ד. לגיוון מקורות ההתפרנסות בקיבוץ יש ערך - זה לא סוד שהמבנה המשקי מרוויח פחות מבעבר וחשוב לגוון את מקורות התפרנסות. העבודה מחוץ לקיבוץ נותנת מענה מסוים לזה ומגוונת את מקורות ההתפרנסות שלנו. בנוסף על כך, אלישע מוחה שלא מתפרסמות הכנסות של יזמים ועובדי חוץ. יש עוד מידע שאנחנו בוחרים, כחברה, שלא לחשוף על פרטים: כמה שעות עבודה כל אחד עובד? ומי נמצא במינוס, בקיבוץ, מתוך הבנה שנכון ליצר איזון בין צנעת הפרט לערך הקיבוצי. אנחנו סומכים על בעלי התפקידים שלנו, שייכנסו לפרטים ויפעילו שיקול דעת. מהיכרותי עם הנהלת מש"א הנוכחית, הם בהחלט נכנסים לפרטים ויש מה לסמוך עליהם. יחד עם זאת, אני מסכימה שנכון להציג באסיפה את עובדי החוץ ככל ענף משקי שסוקרים אחת לתקופה, על פי שכר שעתי ממוצע, התפלגות הכנסות ושינויים.

גדולים מהחיים

לחברת הנעורים שלנו ולמדריכיהם המסורים, שהם ברטוב ויובל גרינשטיין

ישר כוח גדול על כל הפעילות המבורכת שעשיתם לקראת ובמהלך יום הקדיש הכללי. התפעלנו לראות את שיחזור המבנים והתפאורה, שעמלתם עליה כמעט יומם ולילה. אהבנו את פעילות השירה והנגינה בטקס ליד האנדרטה. התרגשנו עד דמעות במיצג קטעי הדרמה שחיברתם והצגתם בבית הנעורים, שהפך להיות מחנה ריכוז לערב אחד. אשרינו שזכינו לנוער שכזה. תחזקנה ידיכם! **דני הרץ** - מרכז החינוך, ובשם חברי קבוצת יבנה.

להיות עובד חוץ – בדיעבד או לכתחילה? – תשובה לאלישע

קובי שטיין

ברצוננו להימנע ממצב שבו, מתוך התקשות למלא תפקידים במשק, אנו מוצאים עצמנו ממנים אדם לתפקיד ניהולי כשאיננו מוכשר לכך. עלינו לאפשר לאנשים לנתב את כישוריהם למקומות הנכונים להם. אינני סבור שיהיה זה נכון, למשל, שאדם אשר מוכשר להיות פסיכולוג, רופא, כלכלן, עובד סוציאלי וכד', (והושקעו בו משאבים לשם הכשרה זו), יזנח את תחום הכשרתו לטובת ניהול ענף זה או אחר. זה יהיה לא טוב לאדם ולא טוב לענף.

טענתו השניה של אלישע היא, שעובדי החוץ, בשונה מאנשים בחוץ אשר עובדים כשכירים, כביכול לא נדרשים לתת את הדעת למשכורת שהם מקבלים בסוף החודש, משום שאינם מתמודדים עם "כאבי בטן בסוף כל חודש ונדודי שינה למצב חשבון הבנק". ראשית, אלישע צודק. אין לנו, עובדי החוץ, את הדאגה של חשבון הבנק וזה עלול להיות לנו למוקש מוטיבציוני. אבל זה נכון לגבי כולנו, עובדי פנים וחוץ כאחד. עם זאת, בשונה מעובדי פנים, כל עובד חוץ נדרש לתת דין וחשבון למש"א על הכנסתו, ולעיתים בהתנגשות לא נעימה כלל, (בדומה לזו שמתאר אלישע עם העובדים שבאחריותו). כעובד חוץ, אני נושא ונותן עם המעסיק שלי על שכרי, דוחק בו להעלות אותי, וחש אחריות אישית על הכנסתי. המעסיק שלי יודע היטב (משום שאני אומר לו), שאני לא אוכל להמשיך לעבוד אם המשכורת שלי לא

ראשית, ברצוני להודות לאלישע על כתבותיו בנושא עבודת החוץ. אני מאמין שרק דרך העלאת דעות אל השיח הציבורי אנו יכולים לבחון יחד את ה"אני מאמין" שלנו בתחומי החיים המשותפים שלנו. אומר בפתח הדברים שישנן נקודות בהן אני חולק על אלישע ואחרות, בהן אני נוטה להסכים איתו. אנסה בדברי לגעת באלו ובאלו גם יחד, בתקווה להעשיר את השיח ולדרבן גם אחרים להיות שותפים לו (לא רק בשבילים או בשולחנות).

אלישע פתח את כתבתו הראשונה בקביעה כי מלכתחילה, החברים בקיבוץ היו אמורים להשתלב בענפי המשק ולהפעיל ולקדם אותם על מנת להשיא את רווחיותם, ואילו עבודת החוץ נכנסה כנטע זר, "בדלית ברירה", וממילא נאלצנו "להכשיר" אותה. אמנם כך היה התהליך ברמה ההיסטורית, ובכל זאת, ראוי לומר בפה מלא כי עבודת החוץ כיום איננה דבר שבדיעבד, אלא לכתחילה. בעוד שבעבר לא נדרש החבר למצות את כישוריו, ויכול היה אדם לאייש תפקיד שאיננו תואם את כישוריו, פשוט משום ש"צריך", הרי שהיום יש הבנה שמיצוי כישורים אישיים והון אנושי זה קריטריון להתנהלות נכונה. "מימוש אישי" איננו מילוי גחמות מקצועיות גרידא, אלא חתירה למצוינות בתחום הנכון לאדם, ברמה המקצועית. אין לזלזל בכך ואין למילוי תפקיד בתוך המשק עדיפות ללא עוררין על מימוש בחוץ, ולהיפך. אדרבה, אם

דברים באופן כמעט בלעדי "דרך החור של הגרוש". ככל שנעשה זאת, נחנוק את מוסד ההתנדבות, את החברות ואת הנכונות האידיאולוגית שלנו להיות "חזקים לצד חלשים", בלי לבקש מכל אחד להכיר אם חזק הוא אם חלש. הניתוק של תרומה מתמורה ושוויון ערך העבודה נועדו לשם כך. לשם הערבות, לשם השותפות, לשם קיום חברת המופת עליה דיברו ראשונים כמו צוריאל ואונא. אל נא נזרוק את התינוק עם מי האמבט. כמו שאמר לי השבוע בני בן ה-7, "אבא, עם כל השינויים בקיבוץ, אנחנו לאט לאט נהיים עיר קטנה ולא קיבוץ". הוא לא שמע את זה ממני, ודאי שמע זאת ממישהו, אבל הוא לא טועה מאוד.

תרומתו של החבר נבחנת במרחבים רבים שאינם במישור הכלכלי: בצוותים ובוועדות, בהושטת כתף באירועי תרבות, בשמחות, בחולי ובאבל, בהעברת שיעורים וחוגים ועוד. כל אלו אינם, ואסור שיהיו, דבר מובן מאליו מחד, ודבר התלוי בשכר מאידך. ישנן דרכים רבות ליצור חיים טובים יותר לכולנו. אל לנו לצמצם אותן רק לאותן הפעילויות אשר הקו המנחה אותן הוא "מה יוצא לי/לנו מזה" ברמה הכלכלית. גם ליכותנו לומר שלום מחוייך בשביל, להסתכל האחד על השני בעין טובה, לבלות יחד מחוץ לעבודה ולבילויים ממוסדים, לצחוק יחד, לשוחח בחברות על נושאים טעונים ועל דבר יום ביומו, ישנו תפקיד מכריע ביכולתנו להתקיים.

בב"ח לתו"ע.

תעמוד בסף מסויים, משום שאני אחראי לכך ביחס לחברי הקיבוץ ששלחו אותי. הוא יודע שאני אדרוש את המגיע לי משום שאני מעריך את העבודה שלי, ושאם הוא מעריך את עבודתי, עליו לעמוד כדי להשאיר אותי. אני מקווה ומעריך שכמוני, רוב ככל עובדי החוץ עושים מאמץ להגדיל את הכנסתם עד כמה שניתן במסגרת 100% משרה, ולעיתים יותר, לא רק משום שמש"א דורשים זאת, אלא מתוך מחוייבות כחברי קיבוץ. הניתוק בין תרומה לתמורה אכן עלול לבוא במחיר המוטיבציה לעשות את המקסימום, בין כעובד חוץ ובין כעובד פנים; אבל אם לא נוכל לכוון מוטיבציה פנימית (קרי, מחוייבות קיבוצית) שתחליף את זו החיצונית (קרי, לחץ התפרנסות של מש"א), אזי לא עבודת החוץ היא האיום העיקרי על קיומנו אלא אובדן תחושת השותפות.

אבל החלק שהיה קשה לי ביותר בקריאת דבריו של אלישע נמצא דוקא במגמה. אלישע מבטא באופן ישיר וכן (ועל כך תודתי נתונה לו), עד כמה נושא הרווחיות וההתפרנסות הוא ציר מרכזי, שעליו בלבד יש לבחון את נושא עבודת החוץ. אין בכוונתי לכפור בטענה שהרווחיות של כל עובד ועובד היא סוגיה חשובה, ואני חושב שנכונה הדרישה לשקיפות רווחי ענף עובדי החוץ כמכלול בפני האסיפה, עם יתר הענפים. (אין מקום לדרישתו של אלישע לחשיפת השתכרות כל עובד חוץ, כפי שאין דרישה כזו ביחס לכל ענף וענף – את זה נשאיר בבקשה למש"א, למען כולנו). ואולם, ברצוני למחות כנגד המגמה לבחון יותר ויותר

הפרטה או לא הפרטה? זו כבר לא השאלה.../מזל גוטליב

עד כאן, פחות או יותר, תמונת מצב למה שהיה. נדמה לי שכולנו שמענו באסיפה את הדברים והיו תגובות לדברים שנשמעו, אך לתחושתי האסימון לא ירד לכולנו, ולא כולם הבינו לקראת מה אנו הולכים - אל הלא נודע. (אמנם נכתב מטעם המזכירות על "צעדים כואבים" שצפויים להתבצע, אך לא היה ברור עד כמה יהיו כואבים).

ומה קרה מאז?

1. לפני למעלה מחודש התבצע צעד מבורך – סקר, בו התבקשנו לציין על מה ניתן לוותר בצריכת המזון. אני מעריכה שעל פי רוב תשובות הנשאלים קוצצו סוגי מוצרים שהיו מיותרים, או פחות רצויים. מכיוון שלא ניתן להגיע להסכמה מלאה, מן הסתם מספר העונים בסקר הוא שקבע מה יורד מהמדף.

2. צעד חשוב נוסף היה להעביר את צריכת מוצרי ה"מיני" בהדרגה לחנות, על מנת לקבל תמונת מצב. (כנראה שעם הזמן נשלם עבור המוצרים שהיו בעבר "במיני").

על פניו נראה שצעדים אלו עשויים לעזור לנו בבקרה ובחיסכון, שעל פניו כולנו בעדם. אך השלבים הבאים, כפי שראינו בדפים שחולקו לאחרונה, כוללים צעד נוסף שלא בטוח שחשבנו עליו עד הסוף - תשלום עבור שלל מוצרים ושירותים. המהלכים נקראו בשם "קיצוצים", אך אפשר לקרוא להם בכל שם ודרך, שבין כך ובין כך הם צעדים לקראת מימוש הפרטה, ויתירה מכך, הפרטה חד צדדית!

הדיון על תקציב הקיום לשנת 2020 התחיל לפני כחודשיים. בדיון זה נחשפנו לדיווח ארוך שהכיל בתוכו את כל מרחבי המחייה שלנו וההוצאות הנלוות לכך. ברור שכל אחד מאתנו הבין, בצורה זו או אחרת, שנקלענו למצב כלכלי אחר ממה שהורגלנו עד כה. למציאות הזו יש מן הסתם סיבות רבות ומגוונות (ייתכן שגם אופי ההשקעות שנבחרו הוביל לחלק מהצרות, וחשוב לבחון לאלו השקעות כדאי לנו ללכת בעתיד...). כולנו מבינים שיש צורך בשינויים על מנת להיחלץ ממצב כלכלי זה. אך רצוי שלא נשלה את עצמנו שהמצב הכלכלי ישתפר רק על ידי חיסכון בתקציב הקיום.

מיותר לציין שכל אדם פרטי, וכל שכן ארגון או מוסד הנקלעים לקשיים כלכליים, מחוייבים להתחיל בתוכנית הבראה ולערוך רפורמה, על מנת לשפר את מצבם. ובאמת, נראה שגם אצלנו החל תהליך כזה. סדנאות השיח שהתקיימו בערב יום כיפור הראו על נכונותנו, כקבוצה, לשפר את הקיים ולהביט נכוחה על מצבנו המורכב.

לאחר שנרגענו מחגי תשרי, באסיפות הראשונות לשנת תש"ף, חולקו דפים ובהם רשימות ארוכות ומפורטות כיצד עשויים להתממש השינויים באורחות חיינו. הציבור נדרש להצביע - להסכים/להתנגד בכל שלב ולקבל את הצעת המזכירות והצוות שהוקם, כאשר ברור לכולנו שטובת המקום היא טובת כולם.

להסכים, כי באמת כולנו רוצים בטובת הבית והחברים.

הפסימיסטים יגידו שלא רק שלא נצליח להציל את המצב רק על סמך הקיצוצים, אלא נקלע אנו, החברים שחיים מהתקציב, לגירעונות אישיים – (גירעונות בלשון העם, הם "המינוסים" שאתה בעצם משלם בכסף שאין לך). שכן, על פי הנהלים החדשים נצטרך להשתמש בתקציב החודשי הזעום, שגם כך לא תמיד הספיק... ולשלם את כל מה שהוחלט ועוד יוחלט עליו.

אז בואו נדבר גלויות.

ובכל זאת, נשאלת השאלה: האם נלקחה בחשבון מציאות בה חברים לא יעמדו בהוצאות החדשות? ואם כן, איך יהיה ניתן להתנהל עם התקציב הנוכחי לכל ההוצאות הנלוות?

ועוד אנו מתלבטים (חברים שמשתפים), כיצד להתנהל עם ההחלטות החדשות, במקרה נעמדנו ליד תאי הדואר, ובאופן אירוני ורק במקרה, חיכו לנו שאלונים לעניין הרצון כיצד נרצה להיקבר אחרי 120 שנה. כי רצונו של אדם, כבודו.

נראה לי שהיה רצוי קודם להעביר לנו שאלון, ולברר איך היינו רוצים להיערך ולחיות עם הקיצוצים החדשים.

ומה מסתבר? ששאלה זאת מטרידה עוד רבים וטובים.

מאחלת לכולנו, שמתוך עולמות לא מוצלחים נצמח ונפרח.

שבת שלום

אלה צעדים בהם נדרש החבר לשלם על שירות כלשהו, או על קבלת מוצר. נכון שכרגע לא באופן גורף על הכל, אך סביר להניח שבכל חודש, או בכל צעד בדרך ל"התייעלות"/"קיצוצים"/"חסכון"/"ויתורים" - נקבל רשימות נוספות.

ההתנהלות הזו, של "המעבר בקופה" על כל שירות ומוצר, היא מאפיין קלאסי להפרטה. שכן, ברגע שהקבוץ מפסיק לספק לחבר את שנצרך לו, והחבר נאלץ לקנות את השירות/מוצר - זאת הפרטה! לא! זו הדרך הבדוקה בה צעדו כלל הקיבוצים המופרטים, עד שלבסוף התקבלה החלטה ומאז, כל דבר נקנה ונצרך על בסיס שכר החבר או משכורתו. ואצלנו? על בסיס מה נשלם על המוצרים הללו? גם אני בעד חיסכון, אך כאן נבנות עובדות שהן מעבר לכך.

באופן אישי נראה לי שאולי אין מנוס, וייתכן שגם אנו צועדים לכיוון ההפרטה. למען האמת, הפרטה כבר אינה מילה גסה. ואם זה המצב?! נצטרך לקבל אותו ולהתנהל בהתאם, אך חשוב שנעשה זאת בצורה חכמה ומתוך החלטה, ולא נמצא את עצמנו מגיעים למחוזות שלא התכוונו אליהם, בלי יכולת לבחור את הנתים והקצב.

האופטימיים יגידו שאין מנוס, ונדרש מאתנו לעזור ולייצב את כלכלת הקיבוץ, ולכן עלינו להשתתף בחלק מההוצאות, כך שנצליח להציל את המצב. עם חלק מהדברים אפשר

גלגולו של שיעור / יעל גדסי

בואו של הרב **אילעאי** לקיבוצנו, התאספנו כמה חברים, פליטי שיעוריהם של שמעון הקשר ודב, האוהבים ללמוד גמרא. וכמו שכותבת **חנה יעיר**, ותיקת הלומדים: "השיעור שלנו הוא אסיפת חברים או סימפוזיון". החומר זורם ומוסבר ברצף "כחומר ביד היוצר. ברצותו מאריך וברצותו מקצר". הידע הכללי העשיר גורם ללומדים לעקוב בקפדנות ולשאול בלי בושה קושיות וגם לפעמים "קלוץ קשיים".

מתוך דבריה מובן שצורת הלימוד היא שונה ממה שהיה קודם ולפי דעתי, קצת דומה "לחברותא", בניהולו של הרב.

לצערי אנחנו מתי מעט. השיעורים מעניינים וכדאי להגיע. אנחנו לומדים בימי רביעי בשבוע בערב בשעה 15:20 ובימי שישי ב-15:7 בבוקר. שעות אלו נבחרו מאחר שהרב נעדר בהרבה שבתות, ולא רצינו לדלג כל פעם על שיעור. לבסוף, אני קוראת מעל דפים אלו לחברים נוספים לבוא ולהשתתף איתנו בשיעור.

אני אישית התחלתי להשתתף בשיעורו של **שמעון הקשר** ז"ל אחרי שילדי בגרו דיים. הם איפשרו לנו ללכת יחד לשיעור שהתקיים בימי שני בערב, ובשבת ב-12:00 בצהריים.

כן כן, היו ימים שכבר היינו בשעה זו אחרי ארוחת הבוקר. בזמנו מילאנו את בית המדרש לשיעור של שמעון ולאחר מכן, לשיעורו של **דב רפל** ז"ל, שגם בו השתתפו מספר לא מבוטל של חברים.

שיעורו של דב היה מקדמא דנא, לפי מיטב ידיעתי, עוד מימי רודגס. שיעורו של שמעון התחיל כשבאו אליו כמה חברים וביקשו ללמוד, כדי שיוכלו לעזור לילדיהם בלימוד. אח"כ הצטרפו עוד לומדים בכל הגילאים. מיותר לציין שבשני השיעורים השתתפו חברים וחברות. כל מורה עם צורת הלימוד השונה, האופיינית לו. דור הולך ודור בא, חלקם של החברים הלכו לעולמם. איני זוכרת מתי שאר המשתתפים התמעטו והשיעורים פסקו. החליף אותם הרב **חזי כהן** לכמה שנים, כבר עם מעט תלמידים, ועם

יום חמישי
16.1.2020
י"ט בטבת תש"ף
17:45-18:30

מבצע דוגו בקבוצת יבנה
אם יבנה אי וקיים!!!

נוער קבוצת יבנה מזמין אתכם לקחת חלק במבצע דוגו, לאכול מנת פלאפל ולהצטרף לנקמת אושוויץ הפרטיית שלו על ידי אכילת מנת פלאפל בדוכן שנקים במיוחד, ולהעלות את תמונתכם מהפלאפל עם השלט: "מבצע דוגו - עם ישראל חי!" - הקריאה שבה דוגו חוחם כל עדות וכל אירוע.

יום חמישי « 16.1 » « י"ט בטבת » בלובי חדר האוכל « בשעה: 17:45-18:30

הציבור מוזמן לבוא בזמן ולאכול במקום. אין להביא נלים...

משולחנו של מרכז החינוך / דני הרץ

חברות הילדים ובמקביל, לחשוב כל הזמן קדימה. לוח השנה אף פעם לא הולך לישון. חנוכה עבר, הגיע עשירי בטבת. בקרוב תגיע השבת היבנאית, רישמו לפניכם: שבת "בא", וצוותי החינוך כבר חושבים ומתכננים מה ואיך לעשות את השבת. לאחריו יגיע ט"ו בשבט, שוק

הצדקה, שוק פורים, חופשת פסח וכן הלאה. במקביל לפעילות צוותי החינוך, פועלת כאן, זו השנה השלישית, תנועת הצופים הדתיים שכל הזמן צוברת תאוצה ומגבירה מהירות. ראשת השבט היא חברתנו **שרית פישביין**. לאחרונה נכנסו לפעילות **אביתר ורחלי (גוטליב) רובין**, אביתר - כמרכז השבט ורחלי - כמדריכת השכבה הבוגרת. יחד איתם עובדים המדריכים מכיתות י"י-א"א שעושים עבודה יפה עם הילדים.

וצאת חינוך

זכור, בראש הוועדה עומדת **גלי כוכבא-נחליאל**. הנושא שכרגע מעסיק אותנו הוא "פתיחת החינוך" - האם לאפשר לחברי יבנה להחליט לאן לשלוח את ילדיהם ללימודים. "ערב חשיפה" בנושא יתקיים ביום רביעי, י" בשבט, 5/2. הזמנו לערב זה אנשים מקיבוצים הדומים לנו, שיספרו לנו איך זה עבד / עובד בקיבוציהם, מה המשמעויות הערכיות והארגוניות של הנושא.

נושאים נוספים שעומדים על הפרק: משק הילדים, עבודת הנוער, ארגון החינוך הבלתי פורמלי.

זהו להפעם. פרטים ונושאים נוספים בהמשך.

בימים אלה סיימתי חודש ראשון במערכת החינוך. למרות הטלטלה שעברה, עת המערכת תיפקדה כמה חדשים ללא מרכז/ת, מצאתי מערכת שעובדת ומתפקדת ואינני יכול לעבור לסדר היום לפני כמה מילות תודה לעוסקים במלאכה.

בראש וראשונה תודה גדולה **לנירית אפרתי**, שאי אפשר להתעלם מטביעות אצבעותיה. נירית השאירה את חותמה על מערכת החינוך, בנתה כללים ונוהלי עבודה מאד ברורים ומסודרים שמאד עזרו לי להיכנס ולהבין את התמונה. הכל כתוב ומתועד. ומעת לעת היא מצליחה לפנות זמן עבורי גם ל"תורה שבעל פה". תודה נירית.

השני זה **נח חיות**, מזכיר הפנים שלקח על עצמו את התיק (בקצב הזה הוא יוכל גם להיות ראש ממשלה...) נוכחותו היתה משמעותית וחשובה ועדיין אני נסמך על "שולחנו" ודעתו בנושאים שונים. בפועל ישנם צוותי חינוך בחטיבות השונות, שפועלים לאורך כל השנה.

מערכת הגיל הרך, שהיא ממלכה בפני עצמה, היא בניהולה המסור של **נעמי ליבר**. בכיתות א'-ט' מנהלת את הצוותים **מור וולף**. והלימונים (תיכון) - מתנהלים בהדרכתה המסורה של מיכל שליסלברג.

אינני יכול שלא לציין שוב את הפעילות והנתינה החיובית של הנוער שלנו, גם הנעורים וגם הלימונים. מי שלא ראה את המיצג המושקע והמרגש שהכינו בני/בנות חברת הנעורים ליום עשירי בטבת, הפסיד.

מה שעוד גיליתי, זה שצוותי החינוך עובדים כל הזמן בשוטף, שזה תפקידם, לפעול ולהפעיל את

משולחנם של נח ויהודה, מזכירי הפנים

מזכירות אורחפת

לפני מספר שבועות פנינו בקול קורא לחברים להגיש מועמדות להיות נציגים של קבוצת יבנה למזמו"ר. אכן, לא הוצפנו במועמדים, אך זו הנבחרת שלנו למוסד חשוב זה: **יואב איתן, שרה בלנקשטיין, נח חיות, עמית חפץ, ועינת לוי**. החבורה תובא לאישור באסיפת החברים הקרובה. מועמדים נוספים יתקבלו ברצון, כולל כממלאי מקום.

משחק הווידיאו

הדי משחק הווידיאו המושקע בו השתתפנו כולנו בחנוכה עדיין לא שכחו. לאחר שנים של הפסקה, שבנו לחוויה שליכדה למשך ערב ארוך חברים, צעירים ותושבים. בסיכום שנעשה השבוע עלו גם נקודות לשיפור, אך הללו לא עמעמו את רגשי התודה לכל אלה שטרחו למען הצלחת הערב: למארחים, החרוצים בדירות השונות, לצוות הווידיאו, **לרחלי ויצמן** ולוועדת התרבות, לצוות המשחק – **יואב בית אריה, אמנון כ"ץ, דורון לנג, רעות סער, דינה ספראי, והרב אילעאי** - שהיה שותף מלא בכתיבת החידות. ומעל כולם, **ליניב וולף ולנדב עמיר**, שניהלו את המשחק ואת ההכנות אליו. תודה רבה וכל הכבוד!

הגלריה של רפי

הגלריה פתוחה בליל שבת -
לאחר התפילה עד 18:30
ובבוקר - לאחר התפילה
למשך חצי שעה.

מועצה

בישיבת המועצה שהתקיימה בשבוע שעבר אושר סל שיפוץ למשפחות צעירות שעוברות לדירות ביניים, לזמן ארוך. בדיון על העברת בית סביון ל"בית משפחתי" עלו כמה שאלות שלא ניתנה עליהן תשובה מספקת, והוחלט לחזור ולבדוק שאלות אלה ואחרות לפני קבלת החלטה סופית.

מזכירות

המזכירות נדרשה לשאלת חניית כלי רכב במקומות שאינם מתאימים לכך. חברים רבים פנו אלינו בעניין, הן בגלל סיכונים בטיחותיים והן בגלל נראות בשבת ובחול. עיקר הדיון נסב על השדרה ועל השכונה הצפונית, בסמוך לבית הרופא. המזכירות החליטה לחדש את האיסור לחנות בשדרה, למעט עבור פריקה וטעינה. הכוונה היא הן לשעות היום והן ללילה. דיירי השכונה הצפונית יקבלו מכתב המבקש להסדיר שם את החנייה בצורה בטוחה.

השבת היבנאית צפויה להתקיים בע"ה בפרשת בא, ו' בשבט, (1.2).
והפעם בסימן "יבנה זה הבית".
... פרטים בהמשך

הודעה
מזדמרת פאת

MRKYAVNE@clalit.org.il

אחות כוננת בשבת – אורית פרל שעות קבלה של ד"ר דונסקי בשבוע הקרוב:

יום ראשון 16:45-14:30

יום שני 15:30-14:00

יום שלישי 13:00-09:30

יום חמישי 15:30-14:30 ו- 09:00-08:00

אחיות בימי ששי במרפאה: ב-10.1 – אורית פרל. ב-17.1 – גלית.

הודעה חשובה! - לאור שינוי בזמני ההסעה של "נהג בית" לקפולן ורחובות, זמני לקיחות דם יהיו כדלקמן: בימים ב', ד' בין 07:00 - 07:20 / בימים א', ב', ד', ה' בין 09:00 - 09:40,

ביום ג' בלבד בין 09:30 - 09:40

מלאי חיסוני השפעת במרפאה אזל. נא להתעדכן במרפאה באשר לחידוש חיסוני השפעת.

שבת בר המצוה של עמית גורליק תתקיים בשבת פרשת שמות (17-18/1).
בענייני תורנויות יש לפנות לשרית פישבין.

מכירת טריומף הלבשה תחתונה
תתקיים ביום שני 13.1 במחסן בגדים
מ-16:00 עד 19:00

ירקונים 5 - ניר גלים – מקום בלב

במסגרת אירועי 'בתים פתוחים' במועצת חבל יבנה, נצא לניר גלים.

נבקר במכוורת המפורסמת של המושב. נסייר עם משפחת שלוי באתרים היסטוריים ונתארח

בביתם. נתכנס לשיחה עם אלי מוסקוביץ שחוקר את סיפור היהודים שניספו על הטיטניק.

המעוניינים יוכלו להמשיך ל"סיפורים מהבטן" ו"סיפורי עלייה". (פרטים נוספים – בלוח תרבות).

מתי? - ביום רביעי, י"ח בטבת תש"ף, (15.1). יציאה: 16:45, חזרה משוערת: 20:30.

קפה – על שלוי, עוגה - עליכם. א-א-א

למגיעים עצמאית: 17:00 – מכוורת ניר גלים

מקום בבית מקום בלב

יום ראשון 12.12.13 ט"ז סכת - בני דרום **יום שני 13.12.13 ט"ח סכת - קבוצת יבנה**

19:30
 רפאל שרקי | מוסיקה וצבע
 הספריה הישנה
 שלומית בן טולילה | סיפורי בובות
 בית בן טולילה
 דיוויד וולף | רכבת לילה
 בית הקשת, קומה שלישית
20:30
 תולי בגלייבטר, אילה עמיר |
 סיפורים מצילי חיים
 בית רחלי ויצמן

19:30
 רחל היימן | אמנית רב תחומית
 רח' גרעין יובל הכ"ה 35
 שולמית שמיר | סיפורי הגדה
 רח' איתנים 16
20:30
 הרב שלמה וייס | איתור נעדרים
 ד"ר משה ישראלי | סיפורי השתלות
 שלמה דביר | סיפורי אמבולנס
 מועדון לחבר

יום רביעי 15.12.13 י"ח סכת - ניר גלים

19:00
 אלי מוסקוביץ' | היהודים של הטיטאניק
 בית העדות
20:00
 מירי שקד | סיפורים מהבטן
 רח' המייסדים 53
 יששכר מקונן | ציורי עליה
 רח' פיקוס 3
 יעל סאפר | סיפורים בסטייל
 רח' נורית 8
 לימור שבן | מהבטן לדף
 רח' היקנטון 9

יום שלישי 14.12.13 ט"ז סכת - בית גמליאל

16:00
 חנה מנשה, אילנה להמן | תעסוקה ביתית
 מועדון לחבר
20:00
 חמדה שטריקר | אמנות ברשת
 רח' הזית 162
 שלומית אנגל | סיפורי זכוכית
 רח' התמר 65
 אהרן שבו | אירורים וסיפורים
 רח' התמר 8 (כניסה אחורית)
 מדי מייזליק | סיפורים יד שנייה
 רח' הגפן פינת רח' הרימון (מקלט)

קואו בשמחה!
 מע"ס חבל יבנה, רחלי וייצמן
 ואליקים איסלי

יום רביעי 15.12.13 י"ח סכת - בן זכאי

18:00
 נשות בן זכאי | סיפורים וטעמים
 בית העם

התזמורת האנדלוסית הישראלית אשדוד כלת פרס ישראל

מנגינה "תאקסים" את הלב
 מופע מיוחד לכולם של האנדלוסית אשדוד
**ביום חמישי כ"ו בטבת (23.1) בשעה
 20:30 באולם המופעים בגבעת
 וושניגטון. מחיר כרטיס: 10 ₪**

כתב באזורי מלחמה איתי אנגל

לא תפקוד במצבים כאלו אסלויים אכאורה

**יום ה' | 16.1
 גבעת וושינגטון**

פתיחת דלתות: 20:30
 תחילת ההרצאה: 21:00

זולה 40 ₪

"כל הסיונים אומרים לי: אל תתקרב אלי. צד בלתי אפשרי.
 צד יאמיר יר וירי מבחינתך. אין לם סיכוי להציל את בלויים.
 אבל אתה מחולט בן אלה. וזהו צד אחרת נכסי לבואם חושבים.
 ולפיך דברים לאחרים לא יאמרו"

חבל יבנה נלחמים במגיפה של מאה ה-21 – הבדידות

המנציחה ותואמת את נטיותיהם, ובכך מחזקים את בדידותם".

קיימות דרכים להילחם בבדידות – בין אם בהצטרפות לקבוצות חברתיות ופעילות מחוץ לבית, ובין אם במציאת טעם לחיים באמצעות פילוסופיה, אומנות, אמונה ושיח. כאן אנחנו, תושבי חבל יבנה, נכנסים לתמונה.

בפרוייקט חדש, "רגעים", מוזמנים שכנים, תושבים מהקהילה הקרובה, להתנדב למען המבוגרים שבסביבתם, לפתוח דלת של שכן לשיחה, ללימוד שימושי מחשב, ללמידה משותפת של דבר תורה, וכל דבר אחר אשר ייטיב עם חיי האזרחים המבוגרים. ההתנדבות יכולה להיות פעמים בודדות או לאורך השנה, בתדירות ובמשך המתאים למתנדב/ת.

"אנחנו מאמינים שקשר כזה, כמו שהפרוייקט מאפשר, יהיה משמעותי לשני הצדדים – למתנדבים ולמבוגרים. מעבר להפגת בדידות, יש בפעילות זו חיזוק של ערכי הקהילה, הלכידות, הערבות ההדדית, הרגישות והאנושיות, שהם מאבני היסוד של ערכינו כיהודים וכבני אדם – דברים שכולנו זקוקים להם", מסכמת **אורלי אהרוני**, מנהלת המחלקה לשירותים חברתיים במועצה האזורית חבל יבנה.

המעוניינים להצטרף לפרוייקט מוזמנים להתקשר ולהתחיל להפיג תחושת בדידות:

שולמית: 050-7341428 עיינה: 052-3516565

העולם בתוכו אנו חיים מתנהל בקצב מסחרר, אירועים למכביר, פסטיבלים, רשתות חברתיות פעילות ובוועטות – ולכן קשה לתפוס איך רבים מאיתנו מרגישים בודדים כל כך.

ואכן, אם יש מגיפה המאפיינת את המאה ה-21 – זו הבדידות. אותה תחושה של אובדן חברתי וחוסר שייכות. הבדידות הינה סובייקטיבית ומושפעת מהמון גורמים – אך מועצמת בעיקר בעידן שלנו.

אף כי תחושת הבדידות הרווחת נוגעת לכלל האוכלוסייה וחולשת על כלל הגילאים, אזרחים ותיקים נמצאים בקבוצת סיכון לחוש בדידות אובייקטיבית וסובייקטיבית.

הילדים והנכדים גדלו, הכוחות הידלדלו. בחלק מהמקרים בן או בת הזוג כבר אינם, או חולים וזקוקים לטיפול, החברים כבר פחות ניידים וזמינים וה"לבד" צובע את היום. וכך, רוב שעות היום מצויים המבוגרים בביתם הסגור, בין ארבע קירות, בלי תנועה של אנשים. תארו לעצמכם, להיות ספונים בביתכם כשאין יוצא ואין בא.

"הבדידות מתקיימת כמעגל קסמים המחזק את עצמו" מספרת **עיינה גואטה**, עו"ס קהילתית במחלקה לשירותים חברתיים במועצה האזורית חבל יבנה. "אנשים בודדים הינם בעלי נטייה לרגישות יתר למצבים חברתיים שעלולים לאיים עליהם, קשובים יותר למסרים שליליים חברתיים, מפתחים ציפיות שליליות לגבי עצמם בהקשר החברתי, ולכן גם מתנהגים בצורה

העמותה למען החבר הותיק - חבל יבנה

בית גמליאל • בן זכאי • בני דרום • גבעת ושיגטון • כרם יבנה • נוה הרצוג • ניר גלים • קבוצת יבנה

עמותה מס' 58-013-635-6 • ד.ג. • אבטח מיקוד 79860 טלפון. 08-8548693 פקס. 08-8548719

הסער עבר פה לפנות בקר

נתן אלתרמן

רעוע וגושש

נרנע השויק וקם

מהפכת קרונות, מערמות השחת.

שוב שעוני העיר נניעו פחיקם

את רגעיהם

האחרונים עד שחר.

אבל הרחוב

עוד ריחני מגשם

ומים בעיני אנדרטות על הגשר

ועץ נושם,

נושם,

ביקוד פריחה פרוע,

את שם

הרעם והרוח.

צ'חק הסי - י'חק ב'רוכי

כתובת המערכת bimkomon@gmail.com קבלת כתבות והודעות עד "רביעי בארבע"
חבית מומלץ לקריאה בגרסה צבעונית, בקהילנט.